

פֶּרֶק 1

אֲנַחְנוּ לומדים בבית הספר על זרעים.
דונטי אומר שהוא למד על זרעים כשהיה בכיתה
של מיס פוקוק, וזה משעמם.
הוא טועה.

זה בכלל לא משעמם, זה מדהים.
אנחנו יושבים בכיתה וצופים בוידאו.
בסרט רואים איך זורעים זרע קטן בעציץ עם
אדמה כהה ופריכה, ותוך זמן קצר הוא הופך לצמח
של ממש.

קסם אמתי!

האיש בסרטון אומר שצמחים זקוקים לאור,
לאויר ולמים כדי לגדל.

מיס פוקוק אומרת, "מענין אם הוא אומר את
האמת. אולי נערך כמה נסויים ונראה?"
כלם צועקים, "כן!!!"
יש תלמידים בכיתה שמגדלים צמחי חרדל וגרגר
הנחלים על צמר גפן לח שהניחו באור השמש על
אדן החלון.
זה ממש קלי-קלות, "לוסינדה אומרת.
לוסינדה ואני עושות משהו הרבה יותר קשה.
אנחנו מנסות לגדל צמחי עגבניות בעציץ. בארון
של ציוד ההתעמלות. בחשך.
לוסינדה מבינה הרבה בגדול צמחים, כי לאמא
שלה יש גנת ירק אורגנית משלה.
"הם לא ירגישו טוב בחשך," היא אומרת,
מחדירה באגודל את הזרע שלה לתוך האדמה.
אני מרחמת על זרעי העגבניה הקטנים.
"תארי לעצמך, להדחף עם הראש למטה אל תוך
האדמה," אני אומרת.
לוסינדה נוחרת בבוז. "נראה מישהו מעז לדחף
אותי עם הראש לתוך האדמה."
אני חושבת אותו דבר. לוסינדה יכולה להיות
מאד שתלטנית לפעמים.

יש לי הרבה נסיון עם אנשים שתלטנים. אחותי,
וי, היא כזאת.

"תורף", היא אומרת.

אני מניחה את הזרע הקטנטן שלי בעדינות ליד
שלה.

היא חופנת אדמה ומכסה את שניהם.
אחר כך היא לוקחת את המשפך ומשקה אותם
במים קרים.

אחר כך היא שמה אותם בארון החשוך.
"הם יהיו בסדר", היא אומרת למראה הפנים
שלי. "אל תהיי כזאת דאגנית."

במשך כל שעור כתיב אני לא יכולה להתרכז.
אני חושבת כל הזמן על הזרעים הקטנים
המספנים הקבורים בעודם חיים בחשך, קופאים
מקר ומרטיבות.

לכודים מתחת לאדמה כמו אותם אנשים
ברעידת האדמה, בחדשות.

היו לי סיוטים במשך שבועות על האנשים ההם.
עכשו יהיו לי סיוטים על הזרעים.